

Sygn. akt I CSK 617/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] E. spółki z o.o. w G.
przeciwko M. Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany dnia 4 lutego 2013 r. przez Sąd Okręgowy w W. co do kwoty 100 000 złotych wraz z odsetkami i w tej części powództwo oddalił; utrzymał nakaz zapłaty w pozostałej części, tj. co do kwoty 102 950 złotych wraz z odsetkami; zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami. W wyniku wniesionej apelacji przez obie strony, tj. przez powoda [...] E. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz przez pozwanego M. Ż., wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r. wydanym przez Sąd Apelacyjny w [...], wyrok Sądu pierwszej instancji został zmieniony częściowo w ten sposób, że utrzymany został w mocy nakaz zapłaty, o którym mowa powyżej również co do kwoty 55 000 złotych wraz z odsetkami, zasądzone zostały koszty procesu od pozwanego na rzecz powoda, oddalona apelacja powoda w pozostałym zakresie oraz oddalona apelacja pozwanego w całości i rozstrzygnięta kwestia kosztów postępowania apelacyjnego. Sprawa dotyczyła naliczenia kar umownych z tytułu opóźnienia w wykonaniu umowy o kompletną instalację klimatyzacji i ogrzewania w pomieszczeniach biurowych i technicznych nowo budowanego budynku A. [...] sp. z o.o. w W.. Sąd drugiej instancji uwzględnił częściowo apelację powoda, uznając za skuteczne potrącenie dokonane przez pozwanego na kwotę 45 000 złotych, nie uwzględnił natomiast apelacji pozwanego w kwestii zasadności żądania zmiarkowania kary umownej należnej powodowi.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 207 § 6 w związku z art. 217 § 1, 2 i 3 oraz art. 227, art. 381 i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 278 w związku z art. 286 i art. 382 k.p.c.; art. 386 § 1 k.p.c., art. 385, art. 233, art. 382 i art. 316 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. pkt 1 w całości, pkt 3, omyłkowo oznaczonego po raz wtóry jako pkt 2 - w całości, pkt 3 - w całości i pkt 4 w części obciążającej pozwanego co do kwoty 536,73 złotych i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tzn. na oczywistą zasadność skargi. Mimo obszernego uzasadnienia tego wniosku skarżący nie zdołał wykazać takiego rodzaju oraz stopnia uchybień przypisanych Sądowi Apelacyjnemu w przeprowadzonym postępowaniu, aby można je uznać za oczywiste i kwalifikujące zaskarżone orzeczenie jako oczywiście wymagające wzruszenia i ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji. Zarzuty pozwanego sprowadzają się głównie do błędów postępowania dowodowego w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego. Pomijając to, że co do zasady zarzuty dotyczące oceny dowodów nie stanowią podstawy skargi kasacyjnej a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), to tylko rażące i decydujące o prawidłowości rozstrzygnięcia wady postępowania dowodowego mogą decydować o oczywistości skargi kasacyjnej.

Postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajny i służy ewentualnej weryfikacji dokonanej kwalifikacji prawnej, jako że dotyczy orzeczenia kontrolującego wcześniejsze orzeczenie sądu pierwszoinstancyjnego i jest prawomocne. Nie stanowi zatem sądu trzeciej instancji. W okolicznościach sprawy i wobec treści wyroku Sądu Apelacyjnego nie zachodziła taka sytuacja, aby ten wyrok można uznać za oczywiście wadliwy wobec podniesionych we wniosku zarzutów, a więc nie zostały spełnione warunki prawne o myśli art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

aw

jw